

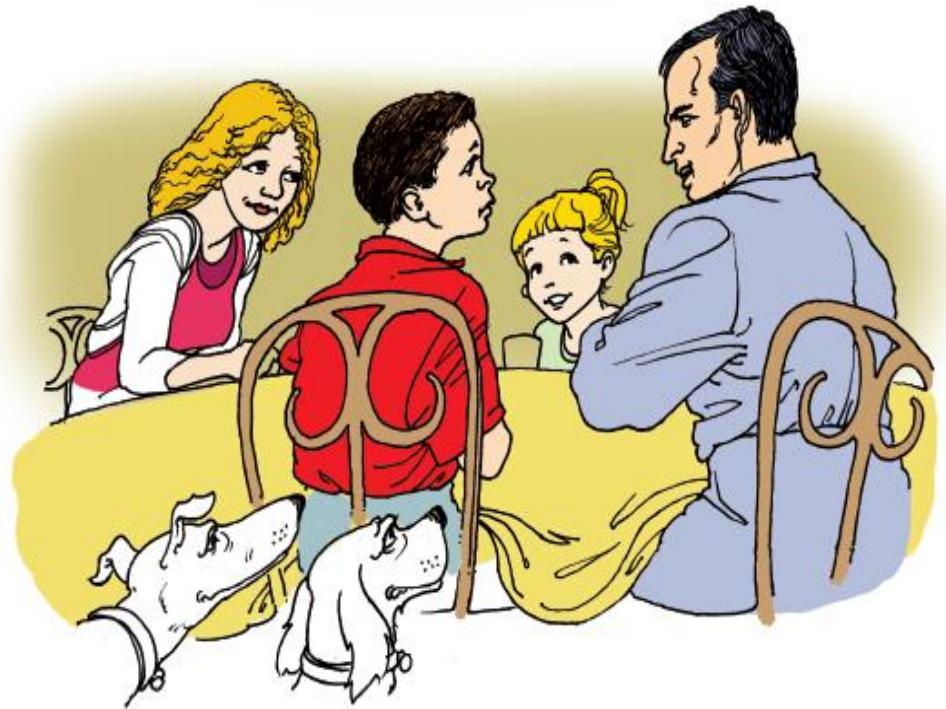

Τα δύο σκυλάκια τρέχουν προς το σπίτι.

Μια ιστορία για το πώς συναντήθηκαν οι άντρες και οι γυναίκες

Ο Ιβάν και η Ίρμα μπαίνουν στο σπίτι και βρίσκουν την οικογένεια που μόλις έχει τελειώσει το πρωινό της. Είναι όλοι μαζεμένοι γύρω από το τραπέζι. Ο μπαμπάς εκείνη τη στιγμή διηγείται μια ιστορία που έλεγαν παλιά οι Ινδιάνοι της Αμερικής:

«Μια φορά και έναν καιρό, τα παλιά τα χρόνια, τότε που ο κόσμος ήταν καινούριος, οι άντρες ζούσαν χωριά από τις γυναίκες. Δεν είχαν ακόμη συναντηθεί. Είχαν τα δικά τους χωριστά χωριά, μακριά ο ένας από τον άλλον. Μια μέρα, ένας γέρος κυνηγός βρέθηκε στο χωριό των γυναικών και τις παρατηρούσε από μακριά. Εκείνες δεν τον είχαν δει. Θαύμασε για πολλή ώρα τα καλοφτιαγμένα σπίτια τους και τα όμορφα ρούχα τους. Ύστερα, έτρεξε να πει τα νέα στους άλλους άντρες.

«Εκεί πέρα, μακριά», τους είπε, «είναι ένα χωριό με πολύ όμορφα πλάσματα που μοιάζουν με μας, αλλά είναι και διαφορετικά. Έχουν φτιάξει όμορφα ρούχα και φορούν και στολίζουν τα σώματά τους με χάντρες και κοχύλια».

Μόλις άκουσαν αυτά τα λόγια οι υπόλοιποι άντρες, αποφάσισαν να πάνε όλοι μαζί να γνωρίσουν εκείνα τα διαφορετικά πλάσματα που ήταν οι γυναίκες.

Στο μεταξύ όμως και οι γυναίκες είχαν προσέξει τα ίχνη που είχε αφήσει ο γερο-κυνηγός και τα ακολούθησαν. Έφτασαν κοντά στο χωριό των αντρών και τους παρατηρούσαν από μακριά.

«Κοίτα, κοίτα», έλεγε η μία στην άλλη.

«Είναι πιο ψηλοί από μας και δυνατοί και έχουν τρίχες στο πρόσωπο».

«Και οι φωνές τους είναι πιο βαθιές από τις δικές μας, μου αρέσει να τους ακούω να μιλούν».

Γύρισαν τότε οι γυναίκες στο χωριό τους. Μαζεύτηκαν όλες μαζί για να συζητήσουν πώς θα μπορούσαν να συναντηθούν με τους άντρες. Μέχρι να τελειώσουν τις κουβέντες τους, πέρασε η ώρα και ήδη οι άντρες πλησίαζαν στο χωριό. Γύρισαν όλες οι γυναίκες και τους κοίταξαν. Ήταν άπλυτοι, αφρόνιστοι και βρώμικοι. Άρχισαν να τους πετούν πέτρες και να φωνάζουν για να τους διώξουν. Οι άντρες ένιωσαν μεγάλη ντροπή και γύρισαν τρέχοντας στο χωριό τους.

Τότε και οι γυναίκες στενοχωρήθηκαν. Συζήτησαν μεταξύ τους και αποφάσισαν να ντυθούν κι αυτές με τον ίδιο τρόπο, να φορέσουν δέρματα και να μείνουν άπλυτες, για να μην τους ντροπιάζουν.

Οι άντρες, πίσω στο χωριό τους, σκέφτηκαν άλλα. Αποφάσισαν να πλυθούν και να λουστούν, να στολιστούν και έτσι να πάνε να ξανασυναντήσουν τις γυναίκες.

Πήγαν, λοιπόν, πεντακάθαροι και με τα καλά τους οι άντρες προς το χωριό των γυναικών. Εκείνες, όμως, ήταν βρώμικες και αγριεμένες. Οι άντρες έφυγαν χωρίς να τις πλησιάσουν.

«Όλο λάθη κάνουμε», έλεγαν οι γυναίκες μεταξύ τους.

«Όλα στραβά μας βγαίνουν», έλεγαν οι άντρες μεταξύ τους.

Αλλά και οι γυναίκες και οι άντρες ήθελαν τόσο πολύ να ανταμώσουν που δεν το έβαζαν κάτω.

Οι γυναίκες κουβέντιασαν μεταξύ τους πάλι και αποφάσισαν να πάνε εκείνες πλυμένες και στολισμένες στους άντρες, γιατί τους άρεσε, όταν είχαν έρθει εκείνοι όμορφοι και καλοντυμένοι.

Όταν τις είδαν οι άντρες να έρχονται τραγουδώντας και χορεύοντας, γέμισε χαρά η ψυχή τους και πήγαν να τις υποδεχτούν. Οι γυναίκες τους πλησίασαν και πιάσαν τις κουβέντες. Όταν γνωρίστηκαν καλά μεταξύ τους, άρχισαν να ζουν μαζί. Και έμαθαν να αγαπιούνται και να συνεργάζονται. Και έζησαν αυτοί καλά, και εμείς καλύτερα».

-(Άννα) Μπαμπά, αυτή η ιστορία έγινε στ' αλήθεια;

-(Μπαμπάς) Ιστορίες σαν κι αυτή δεν είναι αληθινές. Μιλάνε, όμως, για πράγματα αληθινά, με έναν τρόπο που μας αρέσει.

-(Γιώργος) Δηλαδή, αυτή η ιστορία μιλάει για τη γνωριμία αντρών και γυναικών;

-(Μαμά) Ακριβώς, Γιώργο.

-(Άννα) Αλήθεια μαμά εσείς πώς γνωριστήκατε με τον μπαμπά;

➤ Συνεχίστε την ιστορία...

Είμαι ο ...

Μια άλλη μέρα, ο Ιβάν βρίσκεται έξω από την κλειστή πόρτα του δωματίου του Γιώργου και τη χτυπάει με το ποδαράκι του, για να μπει μέσα.

Κεφάλαιο 4

Φροντίζω το σώμα μου

Αγόρι

Ο Γιώργος βρίσκεται στο ντους
και πλένεται με σαπούνι και άφθονο
νερό.

Βγαίνει από το ντους
και τυλίγεται με μια πετσέτα.
Κοιτάει τον εαυτό του
στον καθρέφτη, πλένει τα δόντια του,
χτενίζεται και μονολογεί...

Μετά από λίγα λεπτά, ο Γιώργος βγαίνει από το μπάνιο.

Κεφάλαιο 5

Είμαι η ...

Την ώρα που ο Ιβάν είναι στο δωμάτιο του Γιώργου, η Ίρμα μπαίνει στο δωμάτιο της Άνας.

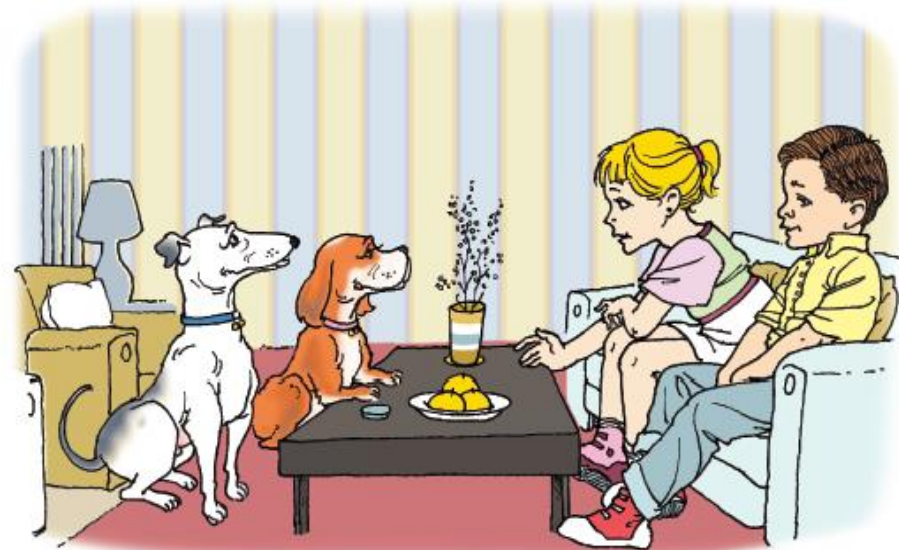

Εκείνη τη στιγμή βγαίνει από το δωμάτιό του ο Γιώργος μαζί με τον Ιβάν.
-(Ιβάν και Ίρμα) Ώρα για παιχνίδι!

Πώς ήρθα στον κόσμο;

Μια μέρα τα παιδιά ήταν καθισμένα στο σαλόνι και κοίταζαν τις φωτογραφίες στο άλμπουμ. Έβλεπαν οικογενειακές φωτογραφίες και συζητούσαν μεταξύ τους.

- (Άννα) Για κοίτα τι όμορφοι που ήταν η μαμά και ο μπαμπάς!
 - (Γιώργος) Και πολύ χαρούμενοι!
 - (Άννα) Έτσι, κοιτάζει και τώρα η μαμά τον μπαμπά.
 - (Γιώργος) Για δεξ και τον θείο Στέφανο, σε αυτή τη φωτογραφία, με τη γυναίκα του τη Χριστίνα και τα ξαδέλφια μας!
 - (Άννα) Κοίτα πως γελάνε!
 - (Γιώργος) Κοίτα και τη νονά μου με το παιδί της. Όταν ζούσε ο νονός μου πηγαίναμε πολλές εκδρομές μαζί. Θυμάσαι;
 - (Άννα) Να και η φωτογραφία από τότε που είχαμε πάει στο Πήλιο.
 - (Γιώργος) Είναι πολύ δεμένη η νονά με την κόρη της, παρόλο που κάποιες φορές μπορεί να μαλώνουν.
 - (Άννα) Εδώ είναι μαζί η θεία Μαρίνα και ο θείος Μανώλης, πριν χωρίσουν.
 - (Γιώργος) Παρόλο, όμως, που χώρισαν, αγαπάνε πολύ τα παιδιά τους.
 - (Άννα) Α... Κοίτα... η γιαγιά πολύ νέα. Έμοιαζε με τη μαμά όπως είναι τώρα και...
 - (Γιώργος) ...η μαμά έμοιαζε με σένα!

Εκείνη την ώρα μπήκε μέσα η μητέρα των παιδιών που γέλασε και τους είπε:
 «Και οι γονείς ήταν παιδιά και τα παιδιά μεγαλώνουν και γίνονται ενήλικοι».

- (Γιώργος) Εγώ, όταν μεγαλώσω, θέλω να είμαι σαν τον μπαμπά».

Εκείνη την ώρα ήρθε και ο πατέρας τους και κάθισε μαζί τους στο σαλόνι.
 - (Μπαμπάς) Όταν μεγαλώσεις, Γιώργο, θα γίνεις άντρας σαν και μένα και εσύ Άννα θα γίνεις γυναίκα.
 - (Άννα) Και θα κάνω πολλά παιδιά!
 - (Γιώργος) Εγώ δεν μπορώ να κάνω παιδιά;

Ο πατέρας τότε είπε μια ιστορία:

Μια φορά και έναν καιρό, όπως λένε στα παραμύθια, τα μωρά τα είχαν οι άντρες μέσα στα γόνατά τους μέχρι να έρθει η ώρα να γεννηθούν. Δεν χωρούσαν όμως και πονούσαν τα γόνατα των αντρών. Οι γυναίκες, τότε, αποφάσισαν να είναι εκείνες που κρατούν τα μωρά μέχρι να γίνουν αρκετά μεγάλα να ζήσουν μόνα τους, στον ειδικό χώρο που έχουν στην κοιλιά τους. Έτσι, από τότε τα μωρά τα μεγαλώνουν οι γυναίκες μέσα στην κοιλιά τους.

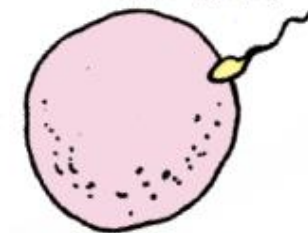
Γέλασαν όλοι με αυτήν την ιστορία και η μαμά έδειξε στα παιδιά τη φωτογραφία της όταν ήταν έγκυος στον Γιώργο, με την κοιλιά της φουσκωμένη.

-(Μπαμπάς) Η αλήθεια είναι ότι τα παιδιά μεγαλώνουν μέσα στην κοιλιά της μαμάς.

-(Γιώργος) Χωρούσα μέσα στην κοιλιά της μαμάς και τώρα έχω μεγαλώσει τόσο πολύ!

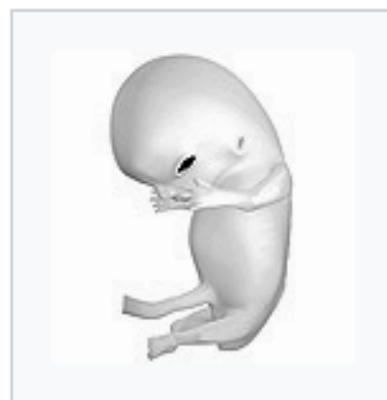
-(Μαμά) Όταν ένας άντρας και μια γυναίκα αγαπιούνται πολύ και θέλουν να κάνουν ένα παιδί, σμίγουν, ενώνονται και το σπερματοζώαριο του μπαμπά συναντάει το ωάριο από τις ωοθήκες της μαμάς. Από τη συνάντηση αυτή θα σχηματισθεί το έμβρυο, όπως ονομάζεται το μωράκι στη μήτρα της μαμάς.

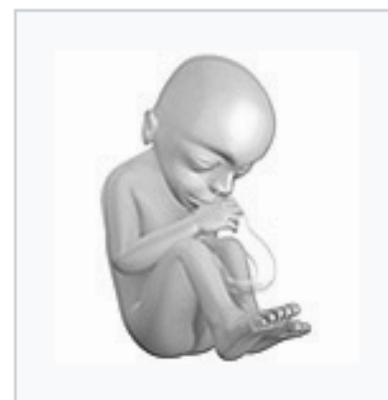
- (Μπαμπάς) Το έμβρυο φωλιάζει μέσα στη μήτρα της μαμάς, όπου μεγαλώνει για εννιά μήνες με τροφή, που παίρνει από τη μητέρα του.
- (Μαμά) Στους τρεις πρώτους μήνες άρχισε η καρδούλα σου να χτυπάει. Στους επόμενους τρεις μήνες άρχισα να σε νιώθω και να καταλαβαίνω ότι κουνιόσαι.
- (Μπαμπάς) Κι εγώ σε καταλάβαινα που κουνιόσουνα, όταν ακουμπούσα το χέρι μου στην κοιλιά της μαμάς. Τους τελευταίους τρεις μήνες το έμβρυο προετοιμάζεται για την τελική ημέρα, που θα βγει έξω από το σώμα της μητέρας σου.
- (Μαμά) Όταν πέρασαν οι εννιά μήνες, είχες μεγαλώσει αρκετά, ώστε να μπορείς να ζήσεις μόνος σου. Πήγαμε, λοιπόν, στο μαιευτήριο, όπου με τη βοήθεια του γιατρού, γεννήθηκες.
- (Άννα) Οι άντρες, δηλαδή, και οι γυναίκες μπορούν και κάνουν διαφορετικά πράγματα.
- (Γιώργος) Όμως, για να γίνει ένα παιδί χρειάζεται και η γυναίκα και ο άντρας.
- (Μπαμπάς) Ακριβώς. Και κάτι ακόμη, χρειάζεται να το θέλουν πολύ και οι δύο.

Το έμβρυο στον 1ο μήνα/4 εβδομάδες

2 μήνες/8 εβδομάδες

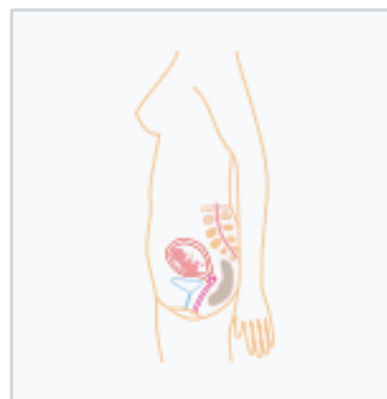
4,5 μήνες/18 εβδομάδες

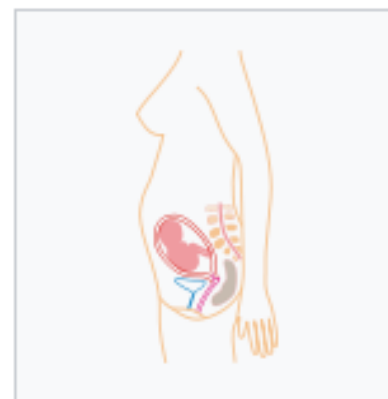
9 μήνες/38 εβδομάδες

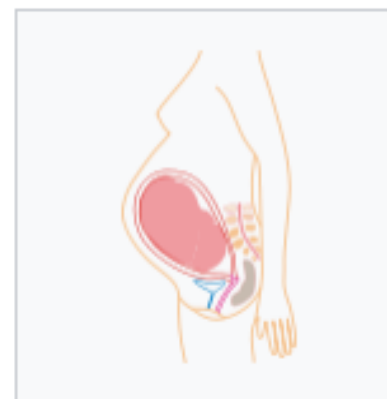
Σχετικό μέγεθος κατά τον 1ο μήνα

3ος μήνας

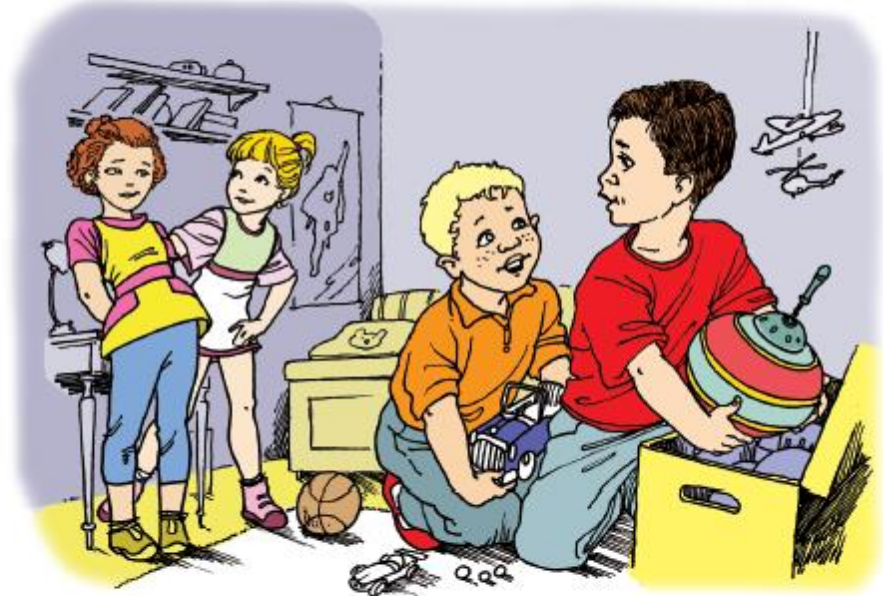
5ος μήνας

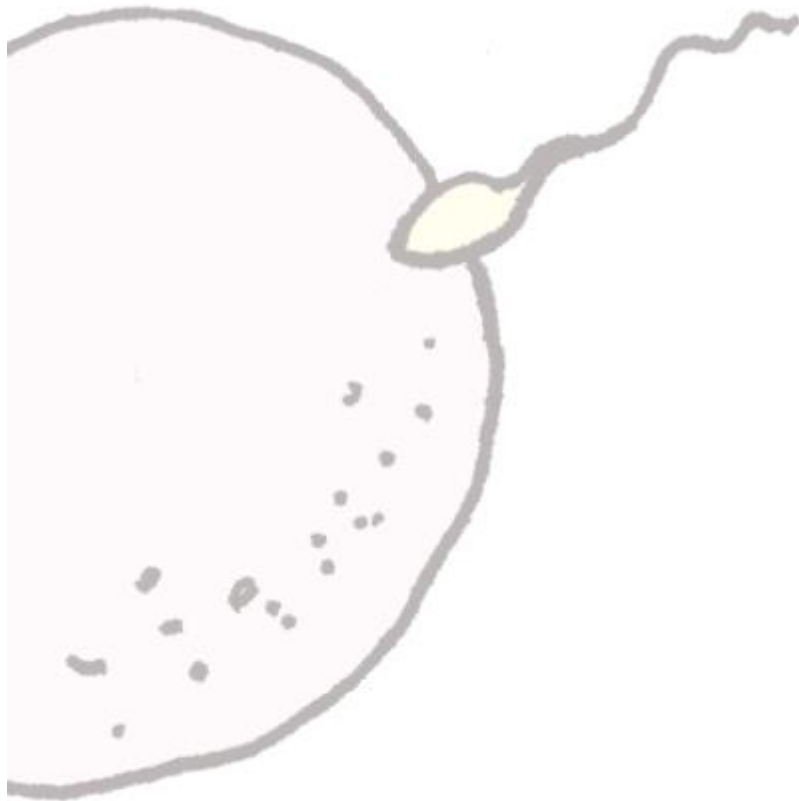
9ος μήνας

Ποιος κοιμάται πού ;

Τετάρτη απόγευμα και τα παιδιά έχουν καλέσει τους φίλους τους στο σπίτι για να παίξουν.

- (Άννα) Την επόμενη φορά θα παίξουμε στο δικό μου δωμάτιο. Αλλά παιδιά στο τέλος να μείνουμε να μαζέψουμε όλοι μαζί τα παιχνίδια.
- (Γιώργος) Γιατί εσύ με βοηθάς κάθε φορά;
- (Μάνος) Εγώ λέω να μη μαζέψουμε τίποτα.
- (Κατερίνα) Χαμός θα γίνει! Δεν θυμάστε την άλλη φορά τι έγινε που δεν μαζέψαμε τα παιχνίδια; Η μαμά σου σε μάλωσε κι εσύ Άννα έκλαιγες.

- (Γιώργος) Και ήσωνα μάλιστα τόσο στενοχωρημένη που ήθελες να κοιμηθείς στο κρεβάτι της μαμάς και του μπαμπά.
- (Άννα) Η μαμά, όμως, με πήγε στο κρεβάτι μου και μου διάβασε μια ιστορία. Ένιωσα καλύτερα και χωρίς να το καταλάβω, αποκοιμήθηκα.
- (Κατερίνα) Όλοι όταν ήμασταν μικροί θέλαμε να κοιμόμαστε με τους γονείς μας, αλλά είναι ωραία τώρα που έχουμε τον δικό μας χώρο και κάνουμε ό,τι θέλουμε σε αυτόν.
- (Νίκος) Εγώ δυσκολεύτηκα να καταλάβω ότι και οι γονείς μου έχουν το δικό τους δωμάτιο και πρέπει να χτυπάω την πόρτα για να μπω.
- Κι εμείς, λένε τα υπόλοιπα παιδιά.

- (Νίκος) Σσας, χτυπάει η πόρτα.
- (Γιώργος) Ναι; Α, μαμά μας έφερες πορτοκαλάδες! Ευχαριστούμε!

Κεφάλαιο 9

Επικοινωνώ και αισθάνομαι

Κάποιες φορές ο Γιώργος και η Άννα τσακώνονται. Μια μέρα που φώναζαν παλού δυνατά, η μαμά τους φώναξε να καθίσουν κοντά της. «Αντί να φωνάζετε, ελάτε εδώ να σας πω ένα παραμύθι», τους είπε. Και τους είπε αυτήν την ιστορία:

Μια φορά και έναν καιρό ζούσαν μέσα στο δάσος ο πρώτος άντρας και η πρώτη γυναίκα. Ζούσαν αγαπημένοι, φρόντιζαν ο ένας τον άλλον, τρώγανε παρέα το φαγητό που μαγείρευαν οι ίδιοι, συμμαζεύαν και τακτοποιούσαν το σπίτι μαζί. Όταν κάποιος από τους δύο ανακάλυπτε κάτι που δεν είχαν ξαναδεί στον καινούργιο κόσμο, ένα φυτό ή ένα ζώο, σκεφτόταν αμέσως το σύντροφό του και τον φώναζε για να του το δείξει, για να μοιραστούν την έκπληξη και τη χαρά. Τις πιο πολλές φορές μιλούσαν γλυκά ο ένας στον άλλον. Όμως, καμιά φορά, θύμωναν, όπως θυμώνουν όλοι οι άνθρωποι. Τις πιο πολλές φορές, όταν ήταν κουρασμένοι, δυσκολεύονταν να συγκρατήσουν τον θυμό τους και τους ξέφευγαν λόγια που δεν τα εννοούσαν. Εκείνη τη φορά τσακώθηκαν και είπε ο ένας στον άλλον λόγια ασυγχώρητα, λόγια βαριά. Η γυναίκα θύμωσε ακόμη περισσότερο και σηκώθηκε και έφυγε από το σπίτι και ο άντρας πείσμωνσε και έμεινε ακίνητος. Όμως, όταν πέρασε η ώρα, άρχισε να νιώθει ότι του λείπει η σύντροφός του. Το σπίτι ήταν σκοτεινό και άδειο χωρίς εκείνη. Είχε συνηθίσει να τα μοιράζεται όλα μαζί της. Του έλειπε και η γλυκιά φωνή της, όταν τραγουδούσε από τη χαρά της. Του έλειπαν και τα γλυκά λόγια που έλεγαν ο ένας στον άλλον, όταν έτρωγαν παρέα το πρωινό. Του έλειπαν ακόμη και οι παρατηρήσεις της για το πώς μπορούσε να κάνει κάτι καλύτερα. Του έλειπαν και οι κουβέντες που έκαναν όταν σχεδίαζαν το μέλλον τους. Μετάνιωσε πικρά για τα λόγια που είπε και αποφάσισε να κάνει τα πάντα για να της ζητήσει να τον συγχωρήσει και να γυρίσει πίσω. Βγήκε έξω και άρχισε να τη φωνάζει. Όμως, εκείνη ήταν ακόμη θυμωμένη και περπατούσε χωρίς να ακούει. Τότε ο άνθρωπος ζήτησε τη βοήθεια του Πλάστη, εκείνου που είχε φτιάξει τον κόσμο της ιστορίας αυτής. Και εκείνος κατάλαβε ότι ο άνθρωπος το είχε μετανιώσει και αποφάσισε να τον βοηθήσει. Έψαχνε λοιπόν να βρει τρόπους να την κάνει να σταματήσει, για να μπορέσει να την προλάβει ο άντρας και να της ζητήσει συγγνώμη.

Σκέφτηκε να βάλει στο δρόμο της όμορφα πράγματα για να τα κοιτάζει και να περπατά πιο αργά.
Έφτιαξε, λοιπόν, τα πουλιά πολύχρωμα, να πετούν μπροστά της και να τραγουδάνε.
Εκείνη, όμως, ήταν τόσο θυμωμένη που ούτε έβλεπε, ούτε άκουγε. Έφτιαξε δέντρα ψηλά, πολύχρωμα λουλούδια και πεταλούδες. Ο θυμός της την είχε τυφλώσει. Τότε ο Πλάστης σκέφτηκε κάτι καλύτερο. Άπλωσε στο δρόμο μπροστά της ένα φυτό κοντούλι με κόκκινα φρούτα. Όπως περπατούσε η γυναίκα, τα πατούσε. Τα πατούσε και τα έλιωνε και αυτά έβγαζαν μια υπέροχη μυρωδιά. Η μυρωδιά κατάφερε μέσα από τη μύτη της να προσπεράσει το θυμό της. Η γυναίκα κοντοστάθηκε και κοίταξε να δει από που ερχόταν αυτή η μυρωδιά. Είδε τότε τα φυτά που τσαλαπατούσε και σταμάτησε να περπατά για να τα δει καλύτερα. Έσκυψε και έπιασε ένα από τα κόκκινα φρούτα και το έφερε στο στόμα της για να δοκιμάσει τη γεύση του. Μόλις το δοκίμασε, σκέφτηκε τον άντρα της «αυτό το φρούτο είναι τόσο νόστιμο που πρέπει να του το δείξω», είπε με το νου της. Και με τη σκέψη αυτή της μοιρασιάς της έφυγε και ο θυμός. Θυμήθηκε πόση χαρά της έδινε που μοιραζόταν τις σκέψεις της, τις ανακαλύψεις της, τους φόβους της, όλη της τη ζωή με αυτόν τον άντρα. Εκείνη τη στιγμή πλησίασε και ο άντρας, που την είχε προλάβει τρέχοντας. Εκείνη χαμογέλασε και του έδωσε να φάει ένα από τα μικρά, κόκκινα φρούτα. Εκείνος το πήρε, γεύτηκε τη γλύκα του και της χαμογέλασε. Γυρίσανε στο σπίτι συνομιλώντας και τρώγωντας τα φρουτάκια που είχαν το σχήμα της καρδιάς. Έτσι τους πέρασε ο θυμός, όταν μοιράστηκαν κάτι που άρεσε και στους δύο.
Ποιος κατάλαβε ποιο φρούτο ήταν αυτό;»

Τα παιδιά σκέφτηκαν λιγάκι και άρχισαν να φωνάζουν και τα δύο μαζί: «Οι φράουλες! Οι φράουλες!»
«Μπράβο παιδιά!», είπε η μαμά «και ποιος θέλει να φάει φράουλες που έχω στο ψυγείο;»
«Εγώ! Εγώ!» Φώναζαν και τα δύο παιδιά μαζί, μονοιασμένα.

Κεφάλαιο 10

Η παρέα μας

Είναι Τρίτη πρωί. Ο Γιώργος και η Άννα βρίσκονται στο σχολείο τους. Μόλις έχει χτυπήσει κουδούνι για διάλειμα και όλα τα παιδιά είναι στο προαύλιο. Η παρέα του Γιώργου και της Άννας είναι μαζεμένη και συζητάνε μεταξύ τους...

Ούτε εγώ τον φοβάμαι, απλά δεν μου αρέσει να τσακώνομαι. Στενοχωριέμαι κάθε φορά που γίνεται αυτό.

Άννα

Και κλας μάλιστα...

Κατερίνα

Ενώ τα αγόρια δεν κλαίνε.

Μάνος

Τι είναι αυτά που λες Μάνο; Θες να μου πεις ότι εσύ δεν έχεις κλάψεις ποτέ;

Όχι βέβαια.

Όλοι νιώθουμε πολλές φορές άσχημα, αλλά δεν το λέμε εύκολα.

Όπως και όλοι μεταξύ μας μαλώνουμε κάποιες φορές, αλλά...

...αλλά τελικά τα βρίσκουμε.

Ακούγεται το κουδούνι του σχολείου.

Ωχ, πάει το διάλειμα, τελείωσε.

Καρολίνα

Μάνος

Τι μάθημα έχουμε τώρα εμείς Κατερίνα;

Μαθηματικά. Εσείς Άννα;

...αγωγή και διαφυλικές σχέσεις.

Άντε σηκωθείτε. Θα αργήσουμε.

